

ούτε απογευματιανή, τύπος κοινός, με μύρωση σαλονιού, χωρίς κανένα βάθος, με την επιπολαιότητα στην κουβέντα και το χωρίς νόημα ως επί το πολύ γέλιο. "Οχι πολύ δημοφιλής, ζωηρή περισσότερο και χαριτωμένη.

Αυτή τη βραδιά είχαν γνωριστή, αλλά βρισκόντανε λαμπρά ο ένας στην συντροφιά του άλλου. Τα έξοδα της κουβέντας τους πλέρωνε ο καυμένος ο κόσμος, που χωρίς να φαντάζεται, που στην καμπούρα του διασκεδάζαν τα δυο εκείνα τρελλά, έδινε το θέμα της κουβέντας και την άφορμή να δείξη ο ένας στον άλλο την εξυπνάδα του.

— Βλέπετε, δεσποσύνη, εγώ γι' αυτό διασκεδάζω στους χορούς κάθομαι και παρατηρώ τον κόσμο με βλέμμα ψυχολόγου, και πάντα μου δίνει άφορμή να γελάσω ή για τη βλακεία, ή για τις idées fixes του, ή για το ντύσιμο, ή για την gantherie. "Επειτα έχουμε και τόσα νόστιμα επεισόδια σ' ένα σαλόνι!

— Έχετε δικαιο, βλέπει κανείς τόσα γελοία! απόδειξη αὐτ' ή νέα με τὰ ρόζ. Για παρατηρήσετε, έχει ένα decolleté, που θά τὸ ζήλευε ὅποιος ἔχει μανία με τούς σκύλους και θέλει να τούς κλοθρέψη; είναι ὅλη κόκκαλα και ποζάρει γιατί νομίζει πως μπορεί να τρελλάνη και κόσμο.

— Κ' έχει δικαιο μήπως δὲ μπορεί ἕναν να τὸν τρελλάνη ή ιδέα, πὼς ὁ Δημιουργὸς κατάρθωσε να στεγάρη τόσες ἀκνημιές σ' ἕνα κομμάτι τόσο δά λαιμό;

— Χά, χά, χά, νόστιμο! Μὰ κοιτάχτε κι' αὐτὸν πὼς χαιρετάει τούτη τὴν στιγμή αὐτὴ τὴν κυρία με τὰ μαῦρα. Τί ιδέα σὰς δίνει με τὸ ὄφρος πὼς ἔχει;

— Πὼς πηγαίνει à la recherche de l'idéal. Τὸν καυμένον! ἔχει φάτσα ποιητῆ. "Αντὶς πὼς ἦλθε σὲ χορὸ, ἔπρεπε να πάη να ρεμβάσῃ σὲ κανένα κοιμητήριο ή σὲ καμμιά ἀκρογιαλιά.

— Ἐγὼ βρίσκω, πὼς περισσότερο μοιάζει με νεκροθάφτη.

— Πειὸ πιτυχημένο τὸ δικὸ σας. "Αλλὰ κοιτάχτε και κείνη τὴ ξανθὴ καὶ κάτου, πὼς θέλησε, φαίνεται, να μιμηθῆ l'arc-en-ciel και ντύθη με ὅλα τὰ χρώματα.

— Για τὴν Ἑλένη Κ... λέτε; τὸ συνειθίζει.

— Δὲν ξέρω τ' ὄνομά της; βλέπετε δὲ γνωρίζω πολλούς Κερκυραίους. Ὅριστε αὐτὴ ή ξανθὴ καὶ κάτου.

— Ναί, ναί, ή Ἑλένη εἶναι. Καὶ πὼς να ἰδῆτε τὴν ξανθὴν της, ἀπόψε δὲν εἶναι; δῶ, σωστὸς παπαγάλος. "Όταν πᾶνε μαζί κ' οἱ δυὸ σὰς κουράζουν τὰ μάτια. Για να δείξουν πὼς ἔχουν φιλικανθρωπία, δὲν ἦλθαν κ' οἱ δυὸ ἀπόψε.

— Καὶ δὲ μοῦ λέτε, αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ξανθός, πὼς δὲν εἰξέρει κανεὶς ποιὸς εἶναι πειὸ ψηλός, αὐτὸς ή τὰ φωκὸλ του;

— Εἶδατε ντύσιμο; σὰ Παριζιάνικο φιγουρίνι. Ἄζει κανεὶς να τὸν πάρη και να τὸν βάλῃ για ρεκλάμα σὲ καμιά βιτρίνα μαγαζιεύου de nou veautés.

— "Οχι ὁμως ἰδῶ, δὲν ἀζει, να τὸν στείλῃ καλύτερα σὸ Παρίσι, να τοὺς δείξη τί θὰ πῆ chic.

— Στέλνεται και χωρίς έξοδα σὰν achantillon sans valeur.

— Κοιτάχτε, κοιτάχτε, δεσποσύνη, τώρα θὰ σὰς δείξω ἀλήθεια κάτι, πὼς ἀζει τὸν κόπο. Μιὰ κυρία, πὼς μοῦ θυμίζει μιὰ φράση τῆς Guy: «Une croûte de pain oubliée derrière une armoire». Προσέχτε και πέστε μου, ποιά εἶναι ή θέση της; πὼς ταιριάζει καλύτερα, σὲ κανένα Ζωολογικὸ κῆπο ή σὸ Ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο;

— Φαντάζομαι τί γελοία θάναί! Για ποιά λέτε;

— Για αὐτὴν τὴν κυρία με τὰ gris μαλλιά και τὸ μαῦρο ὄφρεμα.

— Μὰ... ποιά;

— Κείνη ἀπέναντί μας, πὼς μιλεῖ μ' αὐτὴ τὴ νέα στ' ἄσπρα κοντὰ σὸ πιάνο δεξιά. Αὐτὴ μονάχα εἶναι σὲ κείνη τὴν μεριά σὰ μαῦρα, τὴν εἶδατε;

— Εἶν' ή μητέρα μου...

— !!!!!

Καθαδάτες 18)7)05.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

Ἀπέθανε ή ἀγάπη μου
χωρίς να πάη σὲ μνήμα
και δίχως να θαφτῆ.

Ἀπέθανε! κ' ὁ θάνατος
τὴν ἔρριξε σὸ κῆμα
πὼς δέρεται ή ζωή.

Τώρα τοῦ κάμου δάκρυα
γι' αὐτὴν θέλω χύσει
γυρνώντας μοναχός.

Και ζῶ με τὴν ἐλπίδα μου
πὼς νὰ τὴν ἀναστήσῃ
θὰ δύνεται ὁ καιρός.

Κέρκυρα

Α. Σ. ΒΡΑΝΑΣ

ΣΚΙΑΣ ΓΡΟΘΙΕΣ

(Ἡ ἀρχή του σὸ 157 φύλλο).

Τί εἶναι ή καθρεύουσα;...καί ποῖον τῆς ἀλληλεπιδράσεως δημόδους και καθαρευούσης. Ὁ ἀμίμητος αὐτὸς ὀρισμός, περιττὸ να σὰς τὸ πῶ, εἶναι προῖον τοῦ κ. Σκιας (σελ. 6 σὸ τέλος). Ἀνάλογος ὀρισμός ὑπάρχει σὲ κάθε βιβλίο λογικῆς—γελοῖο εἶναι ὅτι μὰς κάνει και γελάμε. Στὴν κρίση του ὁ ἐπικριτής, στὴν ἀρχή, εἶχε παρακαλέσει τὸν κ. Σκιας να ὀρίσει τὴν καθρεύουσα, αὐτὴν διέλεκτον τὴν ἐπικρατεστέραν—φοβάται, μόνο, ἔγραψε, πὼς δὲ θὰ μπορέσει. Ὁ κ. Σκιας λοιπὸν τὴν ὀρίσει ὥστε ἄδικο εἶχε να φοβάται ὁ ἐπικριτής. Ἀρῶ πρώτα τὸν εὐχαριστήσῃ για τὴν καλοσύνη του τὸν κ. Σκιας, και τὸν συχαρεῖ για τὸν πετυχημένο του ὀρισμό—πιὸ ταιριαστός για τὴν καθρεύουσα δὲν μποροῦσε να γίνει, θὰ ἤθελε ἀκόμη να τοῦ παρατηρήσει ὁ ἐπικριτής, ὅτι ἀρκετὸς εἶταν ὁ ὀρισμός, και περιττὰ τὰλλα ὅσα γι' ἀπάντηση γράφει στὴν ἴδια σελίδα, γιατί δὲ λένε ἀλήθεια τίποτα. Με τὸ ρῶτημα τοῦ ἐπικριτῆ και τὰλλα πούλεγε σὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἔχουσε σχέση ὅσα γράφει τώρα ὁ κ. Σκιας για αὐτὰ διπλὰ ή μάλλον δίδυμα γλωσσικὰ στοιχεῖα, ὡν τὰ μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν καθρεύουσαν τὰ δὲ εἰς τὴν δημῶδη—τουλάχιστο δὲν τὴ δείχνει τὴ σχέση, ἂν νομίζει πὼς ὑπάρχει, ὁ κ. Σκιας, ὥστε δὲν ἀπαντᾷ τίποτα. Για τὰ «διπλὰ ή δίδυμα γλωσσικὰ στοιχεῖα, ὡν τὰ μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν καθρεύουσαν τὰ δὲ εἰς τὴν δημῶδη» τοιαῦτα δὲ στοιχεῖα ὑπάρχουσιν ἐν πάσῃ γλώσσῃ ὡς ὁμολογεῖ ὁ Πάουλ κτλ.» πὼς ἔγραψε ὁ κ. Σκιας σὲ ἄλλο του βιβλίου, και μὰς τὸ θυμίζει τώρα, ὁ ἐπικριτής στὴν κρίση του εἶχε πει δυὸ λόγια. Ἡ σύγκριση πὼς κάνει ὁ κ. Σκιας με τὴν καθρεύουσα και τὴ «δημῶδη» ἀπὸ τὴ μιὰ και «πᾶσαν γλώσσαν» ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν εἶναι σωστή, γιατί σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες γλώσσες τὰ διπλὰ στοιχεῖα βρίσκονται σὲ μιὰ γλώσσα, ἐνῶ ἐδῶ ὑπάρχουν, ὅπως λέει ὁ ἴδιος ὁ κ. Σκιας, αὐτὰ μὲν εἰς τὴν καθρεύουσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν δημῶδη. Με τὰ διπλὰ στοιχεῖα πούχει κάθε γλώσσα, ἀνάλογα εἶναι τὰ διπλὰ μόνο τῆς δημοτικῆς, καθὼς κοντὰ—σιμά, προσκέφαλο—μαζιάρει, γίδα—κατσικά, ὅχι ὁμως και τὰ ὕδωρ—νερό, προῖξ—προίκα,

χειμῶνας και τὸ καλοκαίρι ἔφηκαν ὅλη τὴν κακορίζικιά πάνου του.

«Τί να σου πῶ κ' ἐγὼ, Βασίλη!.. Μὴν ταρᾶχέβεται!.. Δὲ μποροῦμε να κάμουμε και τίποτα κι ὁ Διὰβολος τᾶχει σὸ ζερβὶ του... "Αβριο, μεθᾶβριο θὰ μὰς ρήξουν σὸ χαντάκι και δὲ θὰ ἔχουμε να πούμε λόγο τότες... Ὅχι γιομίζουμε καμιά γούρνα... Τώρα τί να κάμουμε, τί να κάμουμε τώρα; Δὲν εἶναι σὸ χέρι μας, βλέπετε και σύ...»

Ὁ ἀμοῖρος Βασίλης τὸν κοιτάζει με τὰ μάτια του πὼς εἶναι σκιαγμένα και γιομάτα ἀπελπισιά κι ἀλεθρώνει τὰ μαλλιά του σὰ χῶματα, σὰν παραδέρνει τὸ κεφάλι του ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πόνο.

Δὲ βγαίνει λαλιά και βγγαίει ἀπόβαθα κι ὀλοένα μὰ ὕστερα φωνάζει ξαφνικά.

«Ὅλοι θὰ ξεπατωθούμε μιὰ μέρα!.. Κάνας δὲν ἀπομένει ἰδῶ κάτου!..—Πιά κατᾶρα μὰς πλάκωσε τούς φτωχούς και βαριούμαστε ἔτσι;...»

Και σωπαίνει πάλι. Αἶγα κουδούνα μονάχα κρεμασμένα σὸ λαιμὸ τῶν γελιδιών χτυποῦνε κάποτε κάποτε, καθὼς σειοῦνε τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Ἀντώνης Μπάλιος γυρνάει και θωρεῖ τὰ σκοταδία πὼς πυκνῶνουν ἀνάρι ἀλόγυρα κ' ὕστερα ξανακοιτάει τὸν κοιτάμενο φίλο του. Τὰ γελιδία του ἐσκόρπισαν μακριὰ κι ἀρχίζει να φοβάται μὴν

κάμου καμιά ζημία σὰ ξένα χτήματα.

«Ἐλα να πᾶμε σὸ χωριό, Βασίλη!» λέει γνομικὰ και ὀρθοστέκεται πάνου ψηλός.

«Δὲν ἔρχομαι, δὲν ἔρχομαι... Σὺρε μοναχός σου.. Να με σκωρέσεις τώρα, Ἀντώνη...» ἀπολογιέται ὕστερα ἀπὸ ὄρα ἐκεῖνος.

«Ὁ Θεὸς μαζί σου τότες...» λέει στερνά, σὰ φέγγει.

«Τούς πεθαμμένους πιά δὲν τούς φυλάγει ὁ Θεός. Ἡ ἀπλωχερίχ του εἶναι μονάχα για τούς τρανοῦς».

Τὰ κουδούνια τοῦ κοπαδιοῦ ἀκούγονται τώρα μακριὰ και ὀβυσμένα και ή νύχτα με τὰ πηχτὰ και μάθρα σκοταδία της πέφτει ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορφή τοῦ κυπαρισιοῦ, ξανοίγεται ὀλόγυρα και κρύβει τὸν ἔρημο ἄνθρωπο ἀνάμεσα στὶς ξεραγκαθιές, στὸς ξύλινους σταθροῦς και στὶς τσουκνίδες.

Μὲς τὴν ἀντράλα του ἐκεῖνος κλείνει τὰ μάτια του πὼς εἶναι ἀγρύπνητα και τρομαγμένα, μὰ τᾶφτια του βάζουν, σὰ να γυρίζει μῦλος, και χαμένος πάλι γέρνει ἀπὸ τὸ ἕνα σὸ ἄλλο πλεθρό.

Γ'

Ἐνα γέλιο εἶναι χυμῖνο παντοῦ, μὰ κάπου

δίχως ἄλλο δακρύζουνε μάτια και ματώνουν καρδιές.

Οἱ στιγμές τοῦ Βασίλη Πλάκα τώρα εἶναι μετρημένες πιά κι ὅλα γύρω του τᾶκούει μακρυμένα και βαθεῖα και τὰ βλέπει σὰν κρυμμένα σὲ καταχινά: τὰ πουλιά πὼς ξυπνοῦνε σὰ ροδογελάσματα τῆς ἀβγῆς και ὁ ἀγέρας πὼς γιομίζει ἀπὸ μύρια χαρούμενα τραγούδια τὰ κλώνια τοῦ ψηλοῦ κυπαρισιοῦ πὼς εἶναι σκαλωμένα τσιρτσάκια και φουρτουροῦνε με γλυκοκελαθήματα ή χλωμάδα πὼς ἀρχίζει να βᾶφει τὸν οὐρανὸ και τᾶστέρια πὼς τραβιούνται και σβήνουν.

Ἐπειτα οἱ θεριστάδες πὼς τραγουδῶντας σκαρπιούνται σὸν ὀλόξανθο κάμπο ἔχουν τὰ γυαλιστερά δρεπάνια στὸς νόμους τους και μακραίνουν πεταχτὰ τὶς ἀρίδες τους για να δουλέψουν με τὴν πρωινὴ δροσιά. Κάναν καιρὸ ἀνακατώνουνταν κι ἀφτὸς σὸν κάματο τοῦ θερισμοῦ κ' ἔπερνε κοντὰ στὸς ἄλλους τὶς ἀβλακίες για να θερίσει καμπουριασμένους τὰ ψωμομένα στάχια πὼς κόντεβαν πιά να σκάσουν και να τινάζουν ὀλόγυρα τὸν πλοῦσιο και δεμένο καρπὸ.

Αἶγοι νομάτοι πὼς ἔμαθαν τὸ χαμὸ τοῦ Βασίλη Πλάκα φέγγουν σὶνταχα ἀπὸ τὸ κουνάκι τοῦ χωριοῦ. Παίρνουν τὸ δρόμο πὼς σῶνεται σὸ νεκροχῶρι μέσα. Βιάζονται στὴν περπατησιὰ τους και λα-